

værende. Tilfælde, har anset det for rigtigt at samle de Bestemmelser, som skulle være gjældende om en større Materie, i, hvad vi ere vantede til at kalde en Lovb. og, eller med andre Ord, naar Betingelserne for, hvad vi med et bekjendt fremmed Ord — jeg kjender ikke noget aldeles tilsvarende dansk Ord — pleier at kalde en Kodifikation, have vist sig at være tilstede. Der, hvor man er kommen saavidt i en Gren af Lovgivning, at man ikke vil blive staaende ved enkelte spredte Love, hvoraf den ene efterfølger den anden i en længere Tidsrække, men hvor man ser sig istand til at komme til en Lovbog, som efter hele sit Anlæg, hele sin Natur, hele sin Forberedelse og sin Bearbejdelse er beregnet paa et længere Liv uden at forvansktes eller forpudskes ved idelig og idelig at røres ved, i saadanne Tilfælde har Formen en eminent praktisk Betydning. Det er ikke af specielle theoretiske Grunde, at man har valgt den Form, som her er fremkommen første Gang, men det er af almindelige theoretiske og almindelig praktiske Grunde, og der er ikke derved særlig tænkt paa den Enkelte, som bagefter læser Bogen, men der er fortrinsvis og i første Række — det tager jeg ikke i Betænkning at sige — tænkt paa selve dem, som have med Forandringer i Lovgivningen at gjøre, der er tænkt paa Regjeringen, tænkt paa Folkethinget og tænkt paa Landstinget. Jeg vilde gjerne bidrage Mit til, at Alle, som skulle have med slige Sager at gjøre, betænkte sig to, tre Gange, inden de lagde Haand paa en saadan Lovbog med enkelte Forslag til Forandring. Jeg er overbevist om, at, naar man ret skal gjøre sig Rede for, hvorledes saadanne nye Tillæg og Forslag stille sig til den hele Lovbog, saa er det en ypperlig Prøve, naar man tvinges til at forklare, hvilke Paragrafer i Lovbogen der vil blive forandret og hvilke ikke. Det er en alvorlig Prøve for dem, der skulle koncipere Forandringen, med Hensyn til den hele Maade, hvorpaa de opfatte det nye Forslag. Den Forpligtelse, den Evang, at de skulle se, hvilke Paragrafer der derved blive berørte og hvilke der blive uberørte, det er det Gode, der væsentligt vindes ved den nye Form, det er dette almindelige, theoretiske og

praktiske Synspunkt, som har bragt mig til at foreslaa Thinget at gaa denne Vej. Det er slet ikke nogen Opdagelse af mig; det har jeg heller aldrig sagt, men tværtimod udtrykkelig udtalt det Modsatte. Jeg sagde, at jeg her fulgte den Form, som man i lignende Tilfælde har fulgt i andre Lande, hvor man i længere Tid har været i Besiddelse af det Gode at have saadanne Lovbøger, idet man der netop har brugt denne Fremgangsmaade for saavidt muligt at frede om disse Lovbøger. De enkelte smaa Vanffeligheder, som det ærede Medlem troede skulle være forbundne hermed, maa jeg tilstaa ere mig ganske ufattelige. Jeg erindrer ikke, hvorledes Ordene faldt ved den tidligere Forhandling med Hensyn til Optryk. Jeg erindrer navnlig ikke, om der dengang var Tale om officielle Optryk eller om private. Mest Interesse have saadanne Optryk, der i Tidens Løb idelig og idelig foranstalttes af Private til praktisk Brug; Intet er da her simplere end at gjøre, hvad der bestandig sker i slige Tilfælde i fremmede Lande, nemlig at den nye Text optages, idet der nedenunder i en Anmærkning sættes: indtil Loven af den og den Dato lod den oprindelige Text saaledes. Det forekommer mig, at der ikke gives noget Simplere end dette.

Da ikke flere forlangte Ordet, fattedes Lovforslaget (se Tillæg C) under Afstemning og vedtoges enstemmig med 62 Stemmer.

Sagen gaaer nu til Landstinget.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af: Forslag til Lov om Pension for afskediget 2den Assessor og Justitssekretær i den kongelige islandske Landsoverret Benedict Sveinsson.

(1ste Behandling findes Tidenden Sp. 702 ff. Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 547 ff.).

Der var ikke fremkommet noget Ændringsforslag.

Lovforslagets Indhold, dets Titel, Spørgs-